

Suure rõõmuga tõmbas Jaan Tiiu oma kaen-
lasse ja hüüdis: „Jah, Tiiu, siis oled ja minu.
Ükski ei pea mind sinust lahutama. Ma tahan
püüda sinu vastu nõnda olla, kuida auusa mehe
kohus on. Ma tahan katsuda nõnda elada, et sa
ei kahetse mind oma meheks vastu võtnud olemast.“

Sel filmapilgul astus ema tuppa. Jaan las-
kis ruttu Tiiu kaenlast lahti, aga ema oli juba kõik
ära näinud. Noored inimesed lõidwad mõlemad õige
punaseks, ja ema ütles naljakalt ähwardava hääle-
ga: „No noh, mis kometit siis Teie siin teete? Eks
sa näe kelmisid!“

Jaan astus see pääle ema ligi, võttis ta
käest kinni ja ütles: „Praegu on Tiiu minu soowi-
mise pääle minu pruudiks saanud. Armas ema,
kas sa oled sellega rahul?“

„Ema vastas nagu eenege: „Võdi nii kangel
asjad juba. Noh, mis siina võid parata! Kui
noored inimesed ses asjas oma jooni hakkavad aja-
ma, ega siis vastapanemine enam aita. Eks ma
ole ise noor olnud ja tean küll, kuida lugu oli.
Kui keegi oleks tahtnud mind keelata oma Türiiga
paari astumast, ei oleks ma ometi järele jätnud.
Ega teiegagi lugu teistiti võdi olla. Tehke ise, kuida
arvate õige olevat.“

„Vaata Tiiu, kas mul ei ole kuldne ema!“
hüüdis Jaan ja võttis Tiiu ema silma all uueste
kaiisu. „Aga nüüd lähme ka aeda isa juure ja
kuulame, mis tema ütleb.“

Kõik kolm läksivad nüüd aeda isa juure, kes
pingi pääl istus ja ühte juturaamatut luges. Ta

ani väga imeks, kui nägi, et poeg ja noene ühes
Tiiuga nii pühalikul kombel tema ette astusivad.
Jaan võttis Tiiu kae kõrva ja ütles siis häälega,
mis südamest tuli:

„Kallis isa, sa oled mõndagi forda minuga
rääkinud, et ma omale abikaasa peaksin võtma.
Juba õnnust saadik armastan ma Tiiud ja soovin
teda üksi omale saada. Täna olen seda Tiiule aval-
danud. Ta ütles: jah. Ka ema on sellega väga
rahul. Kui ka sinul oma poolt midagi selle vastu
ei ole, siis on minu õnn kaks. Ütle nüüd kui armas-
taja isa oma mõtted välja, ja tea, et mul üksi Tiiu
kõrval võimalik on õnnelik olla ilmas.“

Isa oli nagu jubm selle teaduse üle. Nii nähti
talle liig äkitselt tulnud olevat. Raske oli tal poja
soovimise vastu pauna, sest et ta küll teadis, kuida
süda niusuguse asja juures tunneb, aga raske oli
tal ka jah ütelda, sest see mõte oli temale väga
armsaks läinud oma poega sõbra tütreaga paari pauna.
Ta nähti üsna kimbust olevat. Tiiu lõi kahvatuks,
sest et ta nägi isa kabe wabel olevat ja arwas, et sest
midagi hääd ei võdi tulla. Viimaks ütles isa häälega,
millest ei teadnud, kas ta hääd võdi paha tähendas:

„Kulla poeg, see asi on mulle natuke liig järsku
tulnud. Sa oleksid pidanud minuga selle üle ka
eäne natuke rääkima. Niusugused asjad nõuavad
ikka pikemat järelemõtlemist. Ma tahan selle üle
sinuga üksi mõne sõna kõnelda. Ema ja Tiiu võid-
wad meid üksi jätta.“

Ema ja Tiiu läksivad tuppa, kus Tiiu täis
hematust ja ärdust ütles: „Peremees ei näita sellega